

Sataman Ilta 9.2.2025

”Suhde vai systeemi?”

”Lupauksesta luottamukseen”

Mikko Rötö

Ottakaa halutessanne tekstin käsittelyn avuksi seuraavat pohdintakysymykset:

1. Mitä teksti kertoo Jumalasta, Jeesuksesta, Pyhästä Hengestä ja Jumalan suunnitelmasta?
2. Mitä teksti kertoo ihmisistä?
3. Mitä tämän tekstin pohjalta teet elämässäsi hyvin? Entä minkä pitäisi muuttua?
4. Tiedätkö ketään, jonka olisi hyvä kuulla oppimastasi?

Raamatun teksti DBS-menetelmälle on 1. Korinttilaiskirje 1:18-25.

Paavali aloittaa toista korinttolaiskirjettä näillä sanoilla: *”itse me jo luulimme olevamme kuolemaan tuomitut, ettemme luottaisi itseemme, vaan Jumalaan, joka kuolleet herättää”* (2.Kor 1:9).

Koko Raamattu on syntynyt Jumalan Hengestä ja kertoo yhtä ja samaa kertomusta Kristuksesta! Jumalalla on jo iankaikkisuudesta ollut suunnitelma pelastuksesta, ja se pelastus on Jeesuksessa Kristuksessa, meidän Herrassamme—ei kenessäkään toisessa eikä missään muussa, eikä sitä ole saatavilla muuten, kuin uskomalla ja luottamalla Jumalaan, joka kuolleet eläväksi tekee. Kuten vanhassa laulussa sanotaan: *”Ei vähempään perustu toivoni, kuin vereen ja vanhurskauteen Jeesukseni. Rohkene en luottaa raameihin kauneimpiinkaan, vaan nimeen Jeesuksen nojaan kokonaan.”*

“My hope is built on nothing less
than Jesus' blood and righteousness;
I dare not trust the sweetest frame,
but wholly lean on Jesus' name.”

Tänään meillä on opetussarjasta ”Suhde vai systeemi” vuorossa toinen opetus, jonka otsikkona on ”Lupauksesta luottamukseen.” Sarjan

ensimmäisessä opetuksessa käsiteltiin mm. muoto jumalisuuden, tapakristillisyyden, uskonnollisuuden ja aidon uskon eroa. Tänäpäin haluaisin johdattaa meitä katsomaan perustusta, eli sitä, minkä varaan rakennamme, mihin luotamme ja mihin turvaamme, ja yritän osoittaa, kuten Uusi Testamentti kaikkialla osoittaa, että kun puhutaan uskonvanhurskaudesta ja uskon kautta saatavasta pelastuksesta, niin kyse ei ole mistään vaihtoehto B:stä, jonka Jumala otti käyttöön kun yllättyneenä huomasi, ettei Israel kyennytkään pelastumaan lain tekojen kautta. Galatalaiskirjeessä sanotaan: *“Niinmuodoin ne, jotka PERUSTAUTUVAT uskoon, siunataan uskovat Aabrahamin kanssa. Sillä kaikki, jotka perustautuvat lain tekoihin, ovat kirouksen alaisia; sillä kirjoitettu on: “Kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy kaikessa, mikä on kirjoitettuna lain kirjassa niin että hän sen tekee” (Gal 3:9-10).* Ja tässä meillä on suuret jakolinjat esillämmme; tässä on se, mikä tulee jakamaan lampaat ja vuohet; lampaat Kristuksen oikealle puolelle *“omistamaan se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti” (Matt 25:34),* ja vuohet vasemmalle puolelle *“iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleillensä” (Matt 25:41).* Kysymys siis kuuluu, turvaatko omaan itseesi ja lihaasi, ja onko kristillisyytesi omiin tekoihisi perustautuva systeemi, jolla yrität ansioitua Jumalan edessä niin, että Jumala olisi sinulle velkaa siunauksia tai jopa iankaikkisen elämän, vai onko kristillisyytesi sitä Raamatun ilmoittamaa uskoa, joka *“ei luota lihaan”* vaan katsoo itsestä poispäin Kristukseen ja turvaa Hänen ansioihinsa ja Hänen vanhurskauteensa? Näiden kysymysten kanssa lähestymme Raamattua ja pysähdymme tutkimaan Aabrahamin elämän vaiheita sillä jo niiden tapahtumajärjestyksen kautta meille ilmoitetaan armonjärjestys, eli se, tuleeko ensin kuuliaisuus, sitten elämä, vai ensin elämä ja usko, ja sitten vasta kuuliaisuus sen hedelmänä. Varmistaudutaan kuitenkin ensin siitä, että voimme käyttää Aabrahamia näin havainnollistamaan näitä totuuksia.

Jumala ilmestyi Aabrahamille ja kutsui hänet Kaldean Uurista Kanaanin maahan. Heprealaiskirjeessä sanotaan: *“Uskon kautta oli Aabraham kuuliainen kun hänet kutsuttiin lähtemään siihen maahan, jonka hän oli saava perinnöksi, ja hän lähti tietämättä, minne oli saapuva” (Hepr 11:8).* Sitten Abram ja Saarai poikkisivat Egyptiin, Abram ja Loot erosivat toisistaan. Sitten *“Herra sanoi Abramille, sen jälkeen kuin Loot oli hänestä eronnut: ‘Nosta silmäsi ja katso siitä paikasta, missä olet, pohjoiseen, etelään, itään ja länteen. Sillä kaiken maan, jonka näet, Minä annan sinulle ja sinun*

jälkeläisillesi ikuisiksi ajoiksi” (1.Moos 13:14,15). Tiivistetysti: “usko oli Aabrahamille luja luottamus siihen, mitä toivotaan ja ojentautuminen sen mukaan, mikä ei näy” (Hepr 11:1). “Uskon kautta hän eli muukalaisena lupauksen maassa niinkuin vieraassa maassa, asuen teltoissa lisäkin ja Jaakobin kanssa, jotka olivat saman lupauksen perillisiä; sillä hän odotti sitä kaupunkia, jolla on perustukset ja jonka rakentaja ja luoja on Jumala” (Hepr 11:9).

Tämän jälkeen Jumala ilmestyi Aabrahamille ja toisti jo aiemmin antamansa lupaukset maasta ja siemenestä eli jälkeläisestä, ja Paavali teroittaa Roomalaiskirjeessä, ettei tämä tapahtunut Aabrahamille siksi, että hän olisi ollut jotenkin ansioitunut; *“ei.. lain kautta, vaan uskonvanhurskauden kautta” (Room 4:13)*. Jeesuksenkin aikana juutalaiset pitivät Aabrahamia esikuvana vanhurskaasta miehestä, joka oli intuitiivisesti pitänyt lain ja Jumalan käskyt, vaikka laki annettiin Mooseksen kautta, vasta 430 vuotta näiden tapausten jälkeen. Ja juuri tämä tapahtumajärjestys on valtavan tärkeä. *“Aabraham uskoi Jumalaa ja Herra luki sen hänelle vanhurskaudeksi” (1.Moos 15:6)* ja tämä tapahtui ennen lupausten toteutumista, ennen liiton solmimista Jumalan ja Aabrahamin välillä ja ennen ympärileikkauksen, eli liiton merkin ottamista ja varsinkin ennen lain antamista. Paavali vetoaa juuri tähän, kirjoittaessaan galatian seurakunnille, jotka olivat juutalaisten väärän evankeliumin julistajien opetuksen seurauksena alkaneet ajatella, että yksin Kristus ei enää riitäkään. Tarvitaan Kristus + jotakin muuta ja tämä tietysti oli Jeesuksen uhrin halveksumista ja vähättelyä. Paavali kirjoittaa: *“Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun Hän tuli kiroukseksi meidän edestämme.. että Aabrahamin siunaus tulisi Jeesuksessa Kristuksessa pakanain osaksi ja me niin uskon kautta saisimme luvatus Hengen. Veljet, minä puhun ihmisten tavalla. Eihän kukaan voi kumota ihmisenkään vahvistettua testamenttia eikä siihen mitään lisätä. Mutta nyt lausuttiin lupaukset Aabrahamille ja hänen siemenelleen. Hän ei sano: “Ja siemenille”, ikäänkuin monesta, vaan ikäänkuin yhdestä: “Ja sinun siemenellesi”, joka on Kristus. Minä tarkoitan tätä: Jumalan ennen vahvistamaa testamenttia ei 430 vuoden perästä tullut laki voi kumota, niin että se tekisi lupauksen mitättömäksi. Sillä jos perintö tulisi laista, niin se ei enää tulisikaan lupauksesta. Mutta Aabrahamille Jumala on sen lahjoittanut lupauksen kautta” (Gal 3:13-18)*. Sanat lupaus, testamentti ja perintö osoittavat tässä iankaikkiseen elämään ja on ratkaisevan tärkeää olla siis osallinen tästä. Pysähdymme kohta tarkemmin katsomaan liittoa, jonka

Jumala Aabrahamin kanssa teki, mutta sitä ennen vielä muutama jae. Heprealaiskirjeessä osoiteetaan, että pelastus koskee ainoastaan Aabrahamin siementä: *“sillä Hän ei ota huomaansa enkeleitä, vaan Aabrahamin siemenen Hän ottaa huomaansa”* (2:16). Eli rupeammeko sittenkin *“puuttumaan sukulueetteluihin ja juutalaisiin taruihin”* vakuuttuaksemme ehkä olevamme yhden kahdentoista heimon kadonneita jäseniä? Tuleeko meidän sittenkin ruveta noudattamaan kaikkea Mooseksen lakia, jotta voisimme tulla israelilaisiksi edes jotenkuten, jotta olisimme sisällä tuossa: *“Aabrahamin siemenen Hän (eli Kristus) ottaa huomaansa?”* Ei tarvitse. Galatalaiskirjeen mukaan Jumalan lupaus jälkeläisestä eli siemenestä tarkoittaa Jeesusta—kuten jo luimme (Gal 3:16). Paavali kirjoittaa: *“Mutta jos te olette Kristuksen omat, niin te siis olette Aabrahamin siementä, perillisiä lupauksen mukaan”* (Gal 3:29). Aabrahamin siemen on siis Kristus, ja jos olet Kristuksessa, olet sisällä kaikissa niissä lupauksissa, jotka Aabraham sai; olet perillinen.

Roomalaiskirjeen yhdeksännen luvun mukaan lupauksen voimasta syntynyt lisä edustaa kaikkia Jumalan Hengestä uudestisyntyneitä ja ne ovat todellisia Aabrahamin lapsia, koska heillä on sama usko kuin Aabrahamilla. *“Sillä eivät kaikki ne, jotka ovat Israelista, ole silti Israel, eivät kaikki ole lapsia sentähden, että ovat Aabrahamin siementä, vaan: ‘lisäkista sinä saat nimellesi jälkeläiset’”*; ja mitä tämä merkitsee? *“Se on: eivät ne, jotka lihan puolesta (fyysiset jälkeläiset) ovat lapsia, ole Jumalan lapsia, VAAN LUPAUKSEN LAPSET, NE LUETAAN SIEMENEKSI”* (Room 9:6-9). Kuitenkin, osoitettuaan ensin kirjeensä kolmessa ensimmäisessä luvussa, että niin juutalaiset kuin pakanatkin ovat auttamattomasti kadotettuja ja syntisiä, ja tultuaan sitten siihen, että pelastus on yksin armosta ja vanhurskaus Jumalan edessä saatavissa vain uskon, ei minkään oman yrityksen tai ansion kautta, Paavali kysyy, että mitätöikö tämä lain kokonaan? Ja vastaa, että päinvastoin, uskonvanhurskaus oppi vahvistaa lain (laki paljastaa ja osoittaa meille, ettei muuta toivoa ole). Tämän jälkeen Paavali kysyy: *“Mitä me siis sanomme esi-isämme Aabrahamin saavuttaneen lihan mukaan”* (Room 4:1)? Pääsikö A sisälle Jumalan lupauksiin tai saiko hän nähdä niiden toteutuvan siksi, että itse onnistui, itse oli riittävä, siksi että hän ansioitui Jumalan edessä? Ei!

Kun Aabraham kuuli Jumalan lupauksen, että Jumala antaa juuri tämän maan hänelle, hän epäröi ja sanoi: *“Mistä minä tiedän, että saan sen omakseni?”*

Mikään, mitä Abraham inhimillisesti näki kanaanin maassa, ei kertonut hänelle sitä, että tässä se on! Se, miten Jumala tähän Abrahamin epäilyyn vastasi, on todella merkittävää. Jumala käski Abrahamia tuomaan Hänelle uhrieläimiä ja halkaisemaan ne ja asettamaan halkaistut eläimet vastakkain–niin, että niiden välistä pystyi kulkemaan. Mutta Abraham varmasti yllättyi suuresti, kun hänen itsensä ei täytynytäkään kulkea kappaleiden välistä ja vanhoa pitävänsä liiton ehdot. Jumala itse teki sen: *“Ja kun aurinko oli laskenut ja oli tullut pilkkopimeä, näkyi suitsuava pätsi ja liekehtivä tuli, joka liikkui uhrikappaleiden välissä. Sinä päivänä Herra teki Abrahamin kanssa liiton..”* (1Moos 15:17,18). Jumala teki Abrahamin kanssa liiton, joka ei perustunut siihen, että Abraham pitää ja täyttää liiton ehdot tai vaeltaa Jumalan käskyjen mukaan. Kyse oli Lupauksen liitosta. Jumala itse kulki uhrikappaleiden läpi, mikä merkitsi sitä, että Jumala vannoi Abrahamille, että käyköön minulle itselleni, niinkuin näille uhrikappaleille, ellen pidä liittoani ja lupauksiani sinulle. Eikö kuulostakin hyvältä liitolta? Se ei siis mitenkään perustunut siihen, kuka Abraham oli, mitä hän itse saattoi tehdä ja saavuttaa, eikä siihenkään, miten Abraham itse onnistuisi. Jumala yksinkertaisesti lupasi siunata oman itsensä perusteella. Ja galatalaiskirjeessä Paavali painokkaasti osoittaa, että Uusi Liitto Jeesuksen veressä on juuri tämä sama, tai vähintään samankaltainen liitto (Gal 4:21-28), Saaran toimiessa vertauskuvana tästä liitosta, Haagarin toimiessa vertauskuvana lakiliitosta.

Me, jotka nyt uskomme Jeesukseen ja olemme liitossa Jumalan kanssa emme edelleenkään onnistu elämään synnittömästi emmekä oman itsemme perusteella; parannuksen tekemme ja uskomme perusteella riitä. Mutta Jeesus otti liitonrikkojan osan, kun Hän ristillä rikottuna kärsi kaikkien syntiemme seuraukset. Hänelle kävi kuin noille uhrikappaleille ja niin on liitto Hänen veressään meille sinetöity; Hänen verensä on vakuutena meille siitä, että Hän siunaa meitä.

Tämä kaikki mielessään Paavali kirjoittaa Galatalaisille: *“Tämän vain tahdon saada teiltä tietää: lain teoistako saitte Hengen vai uskossa kuulemisesta? Niinkö älyttömiä olette? Te aloititte Hengessä, lihassako nyt lopetatte* (Gal 3:2-3)? Ja tämä on se kysymys, joka meidätkin tänään kohtaa! Ethän vain lankea pois luottamasta Jumalaan! Ethän vain ala turvaamaan siihen, kuka olet, mitä olet ja mitä voit itse saavuttaa; ja tämä itsensä varassa oleminen voi myös näyttäytyä sen surkuttelemisena, kun haluaisi perustautua itseensä, mutta näkee itsessään vain riittämättömyyttä ja kyvyttömyyttä ja masentuu.

Ja en halua olla kuin valheprofeetat, jotka julistavat potentiaalistasi ja tarjoavat erilaisia keinoja manipuloida Jumalaa toimimaan sinun tahtosi mukaan. En halua sanoa vain “rauha, rauha” jos rauhaa ei ole. Jos et vielä ole kohdannut omaa itseäsi syntisenä, niin ehkä nyt on sen aika. Jos et vielä ole kohdannut sitä, mitä lihassasi todella asuu, niin ehkä Jumala haluaa nyt alkaa sitä sinulle näyttämään, aivan kuten kävi Aabrahamillekin, ennenkuin hän sai nähdä lupauksen toteutumisen. Ja juuri tästä syystä annettiin laki–430vuotta Aabrahamin jälkeen–; *“Mutta Raamattu on sulkenut kaikki synnin alle, että se, mikä luvattu oli, annettaisiin uskosta Jeesusukseen Kristukseen niille, jotka uskovat” (Gal 3:22). “Niinmuodoin on laista tullut meille kasvattaja Kristukseen, että me uskosta vanhurskaiksi tulisimme” (Gal 3:24).*